

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorvm Evangelicorvm D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

20. Non pro eis rogo tantùm, sed & pro eius qui per verbum eorum credituri sunt in me, vt omes vnum sint, &c. vt & ipsi in nobis vnum sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

est Christo donari, quatenus illa donatio æternam Dei voluntatem significat. Eadem quippe vt temporalem Christo incorporationē notat, ab ipsa vocatione & fide non distinguitur, Christo enim in tempore & de facto incorporari, nihil aliud est, quàm in Christum credere, & per fidem in Christum ad salutem vocari.

Sic omnia cōfundit Calvinus, vt suam ex sola fide electionem statuat. Sanè non omnes seruari quos Pater Christo dat iuxta donationem temporalem ex fide, ex qua sola suam certitudinem Calvinus colligit, vnius Iudæ exemplum docere potest, de quo Christus iofrà dicit: *Quos dedisti mihi custodiri. Nemo ex eis perijt, nisi filius perditionis.* Quis dicit, *Nemo nisi,* manifestè docet Iudam quoque à Patre Christo datū fuisse. Exceptio enim ab eodem fit genere quo cæteri comprehenduntur. Sed datus erat electione temporali iuxta vocationem ex fide: non erat datus electione æterna, vt iustus ac beatus perseverans in finem. Ideò notare volens Christus causam ruinæ, vocat eum *filium perditionis*, id est, filium perditum, nequam, voluptatibus suis & peccatis deditum, iuxta phrasim Hebræorum perpetuam, quam & annotavit Basilus in Psalmos. Impius Calvinus vult eum ita vocari, *quasi exitio deo-* Homil. in Psal. 7. ad ver. 12. *tum, vt perditionis causam in Deum referat: eamque ob causam illa Christi verba, Nemo perijt, nisi Iudas, ait esse im-* propriam exceptionem, ad Grammaticam quod attinet. Ira homo incredibiliter audax & pernicax etiam Grammaticum Christi sermonem corrigit, vt suis horrendis placitis circa reprobationem diuinam locum faciat.

20. *Non pro eis rogo tantum, sed & pro eis qui per verbum eorum credituri sunt in me, vt omnes vnum sint, &c. vt & ipsi in nobis vnum sint.*

Aduertere potuit hoc loco Calvinus, ex hac Christi oratione (in qua haud dubiè & exauditus fuit) Ecclesie Christianæ perpetuò docentis ac prædicantis perpetuam quandam vnitatem, firmitatem, ac stabilitatem, necessariò colligi. Quòd enim pro ipsis Apostolis tantum orauerit, vt ipsi seruantur in nomine eius, vt sanctificarentur in veritate, vt omnes vnum essent, (quæ omnia fidei ac veræ doctrinæ perpetuò in illis stabilitatem & vnitatem postulanti) idem nunc ad omnes docentis & prædicantis Ecclesie discipulos extendit, qui ad finem vsque mundi futuri erunt. Docet

Ecclesia Christiana perpetua stabilitas.

ergo hic locus, Ecclesiae Christianae, veraeque & sanae doctrinae penes eam docentem perpetuam stabilitatem, qualem in ipsis Apostolis perdurasse nemo Christianus dubitat: ut propterea horum temporum haeretici, qui à tot saeculis, sanè ab ipsis iam Apostolorum temporibus (quod enim antiquissimi Patres docuerunt, pro doctrina Papistica passim suggestit Calvinus, ut multa in his Antidotis exempla docuerunt in plurimis & maximis dogmatibus totam, quae extabat, Christianam Ecclesiam turpissimè errasse dogmatizant, & consequenter hanc Christi orationem penitus inanem & infructuosam reddunt, summæ & apertæ impietatis ex hoc loco conuincuntur. Aduertere facile potuit hoc totum Calvinus, ideoque vafre & astute ab illa cogitatione lectoris animum auocans, ad ipsos Catholicos ex hoc loco accusandos, & ad Ecclesiae Catholicae doctrinam exagitandam, stylum conuertit. Sic enim scribit. *Quod proxime sequitur memorem, Per verbum eorum in me, vim ac naturam fidei optime exprimit: & simul familiariter nos confirmat, quò sciamus fidem nostram in Euangelio per Apostolos tradito fundatam.* Verum sanè istud est, quia in Apostolica doctrina per totam orbem praedicata, nobisque de manu in manum tradita, quemlibet Christianum acquiescere necesse est, illis verò qui aliud, praeterquam ex Apostolica traditione accepimus, nobis euangelizant, anathema dicere oportet. Natura & vis fidei hic optime exprimitur: *Fides quippe ex auditu est, auditus autem per verbum Christi, quod hic Christus ipse vocauit, Apostolorum verbum: Qui per verbum eorum credituri sunt in me.* Vnde B. August. ex hoc loco colligit, *verbum fidei, & verbum Apostolorum, credere Deo, & credere Ecclesiae, prorsus idem esse.* Haecenus ergo & rectè & nihil aduersus Catholicos dicit Calvinus, videamus sequentia. Ergo ut millies à mundo amemur, sufficiat hoc vnum, quòd Christus in suo peculio agnoscit, & Patri commendat. Rectè quoque & istud. Nam quicquid haeretici contra Catholicam Ecclesiam obgignant, sufficit nobis quòd Apostolicis traditionibus inherentes, & doctrinam Apostolicam, quam ab Apostolis acceptam Ecclesiae praedicauerunt, piè & orthodoxè tenemus. Sed haecenus non nisi velitatus Calvinus, & non nisi gecculiter loquens, veluti aërem gladio verberans, nunc communi hostem petit. *Ve autem Papistis, quorum tam longè ab heretigula aberrat fides, ut eos non pudeat execrabilem blasphemiam vomere, nihil nisi ambiguum & flexiloquum haberi in Scriptura.*

Caluini
impositura.

Gal. 1.

Rom. 1.

Tract. 109
in Ioan.

Caluini
duplex &
puidum
mendacia.

Itaq; sola Ecclesia traditio illis credendi magistra est. Hæc gladiator iste. Sed totus eius furiosus ictus non nisi aërem verberavit: homines, quos petit, nullo modo attigit. Purum ac putidum mendacium est quod narrat. Nihil haberi in Scriptura nisi ambiguum & flexiloquum, non est Papistarum execrabilis blasphemia, sed est Caluini & Calvinistarum execrabilis calumnia. Nec sola Ecclesie traditio illis credendi magistra est, sed pariter cum scriptura Ecclesie quoque traditio tam illis nunc est, quam antiquissimis & doctissimis Ecclesie Patribus semper fuit Tertulliano, Basilio, Chrysostomo, Augustino, & aliis, vna credendi regula. An quia Catholici omnem scripturam perspicuam & claram esse negant, igitur & nullam esse perspicuam, aut nihil in ea nisi ambiguum & flexiloquum affirmant? Aut quia traditiones amplectuntur non scriptas, idcirco illis solis insistant? Putidum illud & duplex mendacium vno verbo notasse satis erit. Nos Catholici Scripturas sanctas veneramus, tractamus, & earum genuinos ac germanos sensus contra execrabiles Caluini corruptelas, quanto studio possumus, tuemur & propugnamus.

Sequitur adhuc in Caluino. Sed nos meminimus solam à filio Dei probari fidem que ex Apostolorum doctrina concipitur. Porro certum eius testimonium non alibi reperitur quam in ipsorum scriptis. Sic quidem tu, Caluine, narras. Sed audi quid aduersum te & hæreticos omnes, doctrinæ & prædicationis Ecclesiasticæ hostes, ab annis iam 1400. doctissimus præscripsit Tertullianus: Quid prædicauerint Apostoli, id est, quid Christus illis reuelauerit, & hic præscribam, non aliter probari debere, nisi per easdem Ecclesias, quas ipsi Apostoli condiderunt ipsi eis prædicando tam viua voce quam per epistolas postea. Apostolorum doctrina ab Ecclesiis, quibus illam tradiderunt, discenda est. Illæ Ecclesie non scripta tantum Apostolica, sed & traditiones Apostolorum non scriptas, à suis maioribus acceperunt, nobis tradiderunt. Illud imprimis ac disertè Thesalonicensium Ecclesiam docente Paulo. Tenete, inquit, traditiones quas accepistis siue per sermonem (quod est viua voce) siue per epistolam. Censuit ergo Paulus non minus certum Apostolicæ doctrinæ testimonium in traditionibus Apostolicis viua voce datis, quam in scriptis Apostolicis reperiri. Ita contra Caluinum multò magis præscripsit Paulus. Sed & à filio Dei Iudice illa hoc loco probatur fides, quæ per Apostolos viua voce tradita est, nulla Scriptorum aut mentione facta aut insinuatione data. Qui per verbum (inquit)

In libro de
corona mi-
litu.

De Spiri-
tu Sancto
c. 27.

In 2. Thef.
2.

Epi. 119.

Apostolo-
rum doctri-
na non in
solis Scri-
pturis.

Tertul. in
lib. Præ-
script. hæ-
c. 21.

2. Thef. 2.